

Ο εφιάλτης του βασιλιά

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο βασιλιάς Αριστόδημος ξάπλωσε σκεπτικός στο κρεβάτι

του. Κι αυτός όπως κι οι υπόλοιποι Μεσσήνιοι, ήταν τρομοκρατημένος από τους κακούς οιωνούς που στοίχειωναν την πόλη. Είκοσι χρόνια κρατούσε ο πόλεμος ανάμεσα στην Σπάρτη και τη Μεσσηνία. Το μίσος του Αριστόδημου για τους Σπαρτιάτες ήταν μεγαλύτερο από ποτέ. Το ίδιο όμως και η απελπισία του. Πρώτη φορά ένιωθε τόσο έντονα ότι οι Μεσσήνιοι θα έχαναν τον πόλεμο και ότι το οχυρό τους, το οχυρό της Ιθώμης, θα έπεφτε.

Πριν είκοσι χρόνια ήταν, κι όμως το θυμάται σαν χτες, που οι Σπαρτιάτες κρυφά κυρίεψαν την Άμφεια, περιοχή της Μεσσηνίας, και την έκαναν στρατόπεδό τους. Από τότε και για τέσσερα χρόνια, όποιον Μεσσήνιο συναντούσαν, τον σκότωναν. Όμως ο τότε βασιλιάς της Μεσσηνίας, ο Ευφάης, δεν είχε μείνει άπραγος. Τα λόγια του είχαν εμψυχώσει όλους τους πολίτες και τους είχαν γεμίσει πατριωτισμό και θάρρος. Τα λόγια εκείνου του μεγάλου βασιλιά είχαν δώσει δύναμη στον λαό για εκείνη τη μεγάλη μάχη.

Τη θυμόταν εκείνη τη μάχη ο

Αριστόδημος. Ήταν μια μεγάλη ήττα για τους Σπαρτιάτες οι οποίοι μετά από πολλές απώλειες υποχώρησαν πίσω στην Άμφεια για περίπου έναν χρόνο. Και μετά ο πόλεμος έγινε ακόμα πιο σκληρός. Ο βασιλιάς της Σπάρτης Θεόπομπος προσπαθούσε να σκοτώσει το βασιλιά Ευφάη σε κάθε μάχη. Αντίστοιχα, κι ο Μεσσήνιος βασιλιάς απεγνωσμένα πάλευε να σκοτώσει τον Θεόπομπο. Οι μέρες περνούσαν χωρίς αποτέλεσμα. Οι πεδιάδες της Μεσσηνίας βάφτηκαν με αίμα. Χιλιάδες τα θύματα κι από τις δυο πλευρές.

Και μετά ήρθε εκείνη η αρρώστια! Εκείνη η καταραμένη μεταδοτική αρρώστια που τσάκισε το στρατό των Μεσσηνίων! Εκείνη η αρρώστια που τους ανάγκασε να αφήσουν τις πεδιάδες και να εγκατασταθούν στο οχυρό της Ιθώμης. Τότε ήταν η πρώτη φορά που οι Μεσσήνιοι είχαν απελπιστεί πραγματικά και είχαν στείλει τον Τίση να ρωτήσει στους Δελφούς αν υπήρχε τρόπος να νικηθούν οι Σπαρτιάτες. Η

των πολιτών: μια κοπέλα αγνή,

Μακάρι να μην είχε ακούσει ποτέ

αυτές τις λέξεις ο Αριστόδημος, μακάρι να μην ήταν σε εκείνη την αίθουσα εκείνο το βράδυ! Το μίσος του για τους Σπαρτιάτες τόσο τον είχε τυφλώσει που είχε προσφερθεί ο ίδιος να θυσιάσει την κόρη του! Την ίδια του την κόρη, που την είχε μόλις αρραβωνιάσει με ένα όμορφο αρχοντόπουλο! Κι αυτό το αρχοντόπουλο το είχε δηλώσει ότι δεν θα άφηνε με τίποτα να σκοτώσουν τη μνηστή του! Κι έτσι είχε αρχίσει εκείνος ο τρομερός καβγάς... Και πάνω σε εκείνο το καβγά, ο Αριστόδημος έχασε τα λογικά του και σκότωσε την κόρη του με τα ίδια του τα χέρια...

Κλάματα έπιασαν τον βασιλιά, στη θύμηση αυτής του της αποτρόπαιας πράξης. Όμως αυτή του η πράξη καθυσέχασε για λίγο τον λαό, που τήρησε το χρησμό! Και για έξι χρόνια, οι Σπαρτιάτες που έμαθαν κι αυτοί για το χρησμό και το τι είχε συμβεί, δίσταζαν να επιτεθούν.

Όμως τα έξι χρόνια πέρασαν και οι Σπαρτιάτες αποφασίζουν να επιτεθούν. Σε εκείνη τη μάχη οι Μεσσήνιοι έχασαν το βασιλιά τους, τον Ευφάη και ανακήρυξαν νέο βασιλιά και ηγέτη τους τον Αριστόδημο. Πέντε χρόνια είχαν περάσει από εκείνη τη μέρα. Ωσπου, να που πριν από ένα μήνα, αποφασίστηκε να γίνει η μεγάλη μάχη έξω από τα τείχη της Ιθώμης. Μια μάχη στην οποία οι Σπαρτιάτες είχαν πολλές απώλειες. Είχαν καταφέρει να τους απομακρύνουν από την Ιθώμη, αλλά τι θα γινόταν με την Άμφεια και τις άλλες περιοχές τις οποίες είχαν κάνει κτήμα τους οι Σπαρτιάτες;

Γι' αυτόν τον λόγο είχε στείλει αγγελιοφόρο να ρωτήσει το μαντείο των Δελφών ο Αριστόδημος: πώς θα ξεφορτώνονταν τους Σπαρτιάτες μια και καλή; Η απάντηση τον είχε ανακουφίσει: αυτός που θα στήσει εκατό τρίποδες στον βωμό του Δία, στην κορυφή της Ιθώμης, αυτός θα γινόταν και κυρίαρχος της Μεσσηνίας. Αμέσως έδωσε διαταγή να φτιάξουν εκατό ξύλινους τρίποδες. Και τα πράγματα θα είχαν καλή κατάληξη για τους Μεσσηνίους και τον Αριστόδημο αν ο χρησμός δεν είχε φτάσει στα αυτιά των Σπαρτιατών, που σκέφτηκαν με πονηριά ένα σχέδιο.

Αυτή την πονηριά είχε μάθει ο Αριστόδημος και τον είχε πιάσει φριχτή απελπισία. Ένας Σπαρτιάτης, ο Οίβαλος είχε μπει κρυφά στην πόλη, και τοποθέτησε εκατό μικρούς πήλινους τρίποδες στο βωμό του Δία, πριν τους Μεσσηνίους. Άρα, σύμφωνα με το χρησμό, κυρίαρχοι της Μεσσηνίας, θα γίνονταν οι Σπαρτιάτες!

Όχι, δεν μπορεί να ήταν αλήθεια! Έπρεπε να κοιμηθεί, να ξεκουραστεί, η μέρα που θα ξημέρωνε ίσως να ήταν πιο χαρμόσυνη, πιο αισιόδοξη! Αυτό ήταν - η κούραση δεν τον άφηνε να σκεφτεί καθαρά!

Μετά από λίγο τον πήρε ο ύπνος! Άρχισε να ονειρεύεται ένα μέρος που πρώτη

φορά το έβλεπε. Την είδε να έρχεται προς το μέρος του... Ήταν η κόρη του! Του έδειξε την πληγή στο σώμα της, την πληγή που το δικό του ξίφος είχε προκαλέσει. Μετά του έβγαλε το στέμμα και του έβαλε στο κεφάλι ένα χρυσό στεφάνι και τον έντυσε με λευκό μανδύα!

Ο Αριστόδημος ξύπνησε απότομα λουσμένος στον ιδρώτα! Το χρυσό στεφάνι, ο λευκός μανδύας – αυτά ήταν τα ρούχα που φορούσαν στους νεκρούς! Τύψεις τον γέμισαν το βασιλιά! Κάκρος έβγαλε στα μάτια του και όλο το δωμάτιο αντήχησε από τους λυγμούς...

Την επόμενη μέρα, οι Μεσσήνιοι

βρήκαν το βασιλιά τους νεκρό πάνω στον τάφο της κόρης του. Άλλος ένας κακός οιωνός! Εκείνη ήταν και η μέρα που οι Σπαρτιάτες μετά από μια πολύωρη μάχη κατάφεραν να μπουν στο οχυρό της Ιθώμης και να κατακτήσουν τη Μεσσηνία. Υποδούλωσαν τους πολίτες της και τους έβαλαν να ορκιστούν ότι δεν θα σκέφτονταν ποτέ να επαναστατήσουν εναντίον τους. Κάποιοι Μεσσήνιοι που κατάφεραν να ξεφύγουν βρήκαν καταφύγιο στην Ελευσίνα, στο Άργος και στην Αρκαδία.

Και οι υποδουλωμένοι στον εχθρό Μεσσήνιοι; Αυτοί, υπομονετικά ανέχονταν τους τυράννους τους σχεδιάζοντας ταυτόχρονα στα κρυφά μια επανάσταση...

Αλ. Σαββόπουλος

Οι 3 εικόνες προέρχονται από το πολύ καλό βιβλίο των [εκδόσεων Στρατίκη](#) «**Σπάρτη**»